AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ELNÖKÉNEK VÉGZÉSE

2007. június 7. *

A T-346/06. R. sz. ügyben,

az **Industria Masetto Schio Srl (IMS)** (székhelye: Schio [Olaszország], képviselik: F. Colonna és T. Romolotti ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: C. Zadra és D. Lawunmi, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a francia hatóságok által egyes IMS márkájú mechanikus présekre vonatkozóan elfogadott tiltó intézkedésről szóló, 2006. szeptember 6-i C (2006) 3914 bizottsági vélemény végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelme tárgyában,

* Az eljárás nyelve: olasz.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGÁNAK ELNÖKE

meghozta a következő

Végzést

Jogi háttér, a jogvita alapját képező tényállás és az eljárás

1 A jelen esetre alkalmazandó, a tagállamok gépekre vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1998. június 22-i 98/37/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 207., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 20. kötet, 349. o.) 2. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a tagállamok minden megfelelő intézkedést meghoznak annak biztosítására, hogy az ennek az irányelvnek a hatálya alá tartozó gépeket és biztonsági berendezéseket csak akkor lehessen forgalomba hozni és üzembe helyezni, ha a megfelelő üzembe állítás és karbantartás, illetve a rendeltetésszerű használat esetén nem veszélyeztetik a személyek egészségét vagy biztonságát, és adott esetben a háziállatokat vagy a tulajdont.

2 A 98/37 irányelv 4. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy „[a] tagállamok nem tiltják meg, nem korlátozzák vagy akadályozzák meg [...] az irányelvnek megfelelő gépek és biztonsági berendezések forgalomba hozatalát és üzembe helyezését a saját területükön."

3 A 98/37 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy amikor egy tagállam megállapítja, hogy egy CE-jelöléssel ellátott gép, vagy egy EK-megfelelőségi nyilatkozattal ellátott biztonsági berendezés rendeltetésszerű használata esetén veszélyeztetheti a személyek biztonságát, és adott esetben a háziállatokat vagy tulajdont, meghoz minden megfelelő intézkedést, hogy ezt a gépet vagy biztonsági berendezést a forgalomból kivonja, forgalomba hozatalát és üzembeállítását megtiltsa, vagy szabad mozgását korlátozza. A tagállamok minden ilyen intézkedésről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot, megjelölve az ilyen döntés indokát.

4 A 98/37 irányelv 7. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy a Bizottság késedelem nélkül konzultációkat kezd az érintett felekkel. Amennyiben a Bizottság e konzultáció után úgy ítéli meg, hogy az intézkedés megalapozott, erről haladéktalanul tájékoztatja az intézkedést kezdeményező tagállamot, valamint a többi tagállamot. Amennyiben a Bizottság e konzultáció után úgy ítéli meg, hogy a lépés megalapozatlan, erről haladéktalanul tájékoztatja az intézkedést kezdeményező tagállamot és a gyártót, vagy annak a Közösségben letelepedett meghatalmazott képviselőjét. Ha az (1) bekezdésben említett döntés a szabványok hiányosságain alapul, és a döntést eredetileg hozó tagállam fenntartja álláspontját, a Bizottság a 6. cikk (1) bekezdése szerinti eljárás megindítása érdekében haladéktalanul tájékoztatja a bizottságot.

5 2001. augusztus 8-án a Francia Köztársaság bejelentette a Bizottságnak a felperes által gyártott, IMS márkájú egyes présekforgalomba hozatalának tilalmáról és a fémek hidegmegmunkáláshoz történő használatának tilalmáról szóló, 2001. június 27-i tárcaközi rendeletet (a továbbiakban: a 2001. június 27-i rendelet).

6 A 2001. június 27-i rendelet megtiltotta a már legyártott, és az Agenzia nazionale certificazione componenti e prodotti (Berendezéseket és termékeket hitelesítő országos intézet, ANCCP) által kiadott EK-tanúsítvánnyal ellátott IMS márkájú P40VE, P40VEI, P50VE és P50VEI présmodellek üzembe helyezését és használatát, kivéve, ha megfeleltették őket a munka törvénykönyvének R. 233-84. cikke által a

munkaeszközökre alkalmazandóan bevezetett technikai szabályoknak, valamint az Istituto certificazione europea prodotti industriali (Ipari termékek európai hitelesítését végző országos intézet, ICEPI) által kiadott EK-tanúsítvánnyal ellátott IMS márkájú P40VE, P40VEI, P50VE és P50VEI présmodellek forgalomba hozatalát, üzembe helyezését és használatát.

7 A Conseil d'État (Államtanács, Franciaország) a 2002. december 4-i határozatával megsemmisítette a 2001. június 27-i rendeletet.

8 A francia hatóságok 2005. április 8-án levelet küldtek a Bizottságnak. Ebben a levélben a francia hatóságok közlik:

„[...] 2004. március 2-i levelében az Európai Bizottság tájékoztatta a francia hatóságokat arról, hogy független szakértőt nevezett ki a fent hivatkozott IMS márkájú présekmegfelelőségi állapotának megvizsgálására. E vizsgálatot követően a szakértői véleményt 2004 áprilisára várták.

Ma a francia hatóságok tisztelettel kérik újra az Európai Bizottságtól, hogy ténylegesen alkalmazza a [98/37] irányelv 7. cikkében előírt konzultációs eljárást.

3. A kérelem sürgős jellege

A francia hatóságok új ténybeli elemre hívják fel a Bizottság figyelmét. Ugyanis bár az Európai Bizottság soha nem adott véleményt a Franciaország által az IMS márkájú

egyes présekre vonatkozóan hozott védintézkedés indokolt vagy indokolatlan jellegéről, e gyártó felelősség megállapítása iránti keresetet nyújtott be az illetékes nemzeti bírósághoz a hatóság által elkövetett hibára alapozva.

Ezen (az irányelv 7. cikke által előírt) védintézkedési eljárás folytatása során a francia hatóságok feltétlenül hangsúlyozzák, hogy mindig eleget tesznek egyrészt a [98/37] irányelv rendelkezéseinek, másrészt pedig az Európai Unióról szóló szerződésben előírt rendelkezéseknek. Ezért szeretnék, hogy az Európai Bizottság a véleményét mihamarabb közölje velük.

4. Problémás helyzet a közösségi jog tekintetében

A közösségi válasz jelenlegi hiánya kellemetlen helyzetbe hozza a francia hatóságokat, tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés 226. cikkének rendelkezéseire. E cikk szerint ugyanis egyedül az Európai Bizottság felelőssége, hogy megállapítsa a valamely tagállam által hozott védintézkedés megalapozottságát.

Adott esetben, ha úgy tűnik, hogy valamely védzáradék nem indokolt, akkor a Bizottság feladata az érintett tagállamtól kérni, hogy helyezze hatályon kívül a nemzeti intézkedését, és az is, hogy az Európai Unióról szóló szerződés 226. cikke által előírt jogsértési eljáráshoz folyamodjon.

Ezen egyedüli eljárás alapján mégis elképzelhető, hogy valamely indokolatlan intézkedés által érintett gyártó esetleg bírósági eljárást indítson az elszenvedett károk megtéríttetése végett.

5. A francia állam felelőssége

Ahhoz, hogy a francia állam eleget tehessen a személyek biztonságára és egészségére vonatkozó kötelezettségeinek, és hogy a fent említett belső jogorvoslat során gondoskodhasson a védekezéséről, a francia hatóságok azt kérik, hogy a Bizottság szíveskedjen részükre megküldeni az egyes IMS márkájú mechanikus présekmegfelelőségi állapotának értékelésére vonatkozó szakértői véleményt."

9 A Bizottság megvizsgálta ezen intézkedéseket, és miközben elutasította a francia hatóságok által felhozott különböző meg nem felelési feltételezéseket, e vizsgálat végén a 2006. szeptember 6-án hozott C (2006) 3914 véleményben (a továbbiakban: a vitatott jogi aktus) úgy vélekedett, hogy a 2001. június 27-i rendelet részben indokolt volt.

10 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. december 6-án benyújtott keresetlevelével a felperes a vitatott jogi aktus megsemmisítésére irányuló keresetet, valamint kártérítési keresetet indított.

11 A Hivatalhoz 2007. január 18-án benyújtott külön beadványban a felperes az EK 242. cikk alapján benyújtotta a vitatott jogi aktus végrehajtásának felfüggesztése iránti jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelmet.

12 A Bizottság 2007. február 19-én terjesztette elő a jelen kérelemre vonatkozó írásbeli észrevételeit. A Bizottság kéri a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem elutasítását, valamint a felperesnek a költségek viselésére való kötelezését.

13 A felek szóbeli magyarázatait a 2007. március 1-jén tartott meghallgatáson hallgatták meg.

14 A sürgősségre vonatkozóan kiegészítő információk előterjesztésére felkért felperes e kérésnek a Hivatalnál 2007. március 9-én nyilvántartásba vett beadványban tett eleget.

15 A Bizottság a Hivatalnál 2007. március 16-án nyilvántartásba vett beadványban terjesztette elő az ezen kiegészítő információkra vonatkozó észrevételeit.

Indokolás

16 Az EK 242. cikk és az EK 225. cikk (1) bekezdésének egybevetett rendelkezései alapján az Elsőfokú Bíróság elrendelheti a megtámadott jogi aktus végrehajtásának felfüggesztését, ha a körülmények alapján azt szükségesnek tartja.

17 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 104. cikkének 2. §-a úgy rendelkezik, hogy az ideiglenes intézkedések iránti kérelemben meg kell jelölni a jogvita tárgyát, a sürgősségre okot adó körülményeket, valamint azokat a ténybeli és jogi alapokat, amelyek valószínűsítik a kért ideiglenes intézkedés elrendelésének szükségességét (*fumus boni iuris*).

18 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a végrehajtás felfüggesztése és a többi ideiglenes intézkedés akkor rendelhető el, ha ennek ténybeli és jogi szükségességét a kérelmező valószínűsíti (*fumus boni iuris*), és az intézkedés sürgős abban az értelemben, hogy az intézkedés elrendelése és hatásainak megvalósulása a felperes

érdekei súlyos és helyrehozhatatlan sérülésének elkerüléséhez az alapügy eldöntését megelőzően szükséges. Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró adott esetben mérlegeli a felmerülő érdekeket (a Bíróság elnökének a C-377/98. R. sz., Hollandia kontra Parlament és Tanács ügyben 2000. július 25-én hozott végzésének [EBHT 2000., I-6229. o.] 41. pontja és a C-445/00. R. sz., Ausztria kontra Tanács ügyben 2001. február 23-án hozott végzésének [EBHT 2001., I-1461. sz.] 73. pontja; az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-310/06. R. sz., Magyarország kontra Bizottság ügyben 2007. február 16-án hozott végzésének [EBHT 2007., II-15. o.] 19. pontja).

19 Egyebekben ezen együttes vizsgálat során az ideiglenes intézkedésről határozó bíró széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, és az ügy jellegzetességeire tekintettel szabadon határozza meg e különböző feltételek vizsgálatának módját és rendjét, minthogy semmilyen közösségi szabály nem ír elő számára előre meghatározott vizsgálati módot az ideiglenes intézkedés szükségességének értékeléséhez (a Bíróság elnökének a C-149/95. P. (R.) sz., Bizottság kontra Atlantic Container Line és társai ügyben 1995. július 19-én hozott végzésének [EBHT 1995., I-2165. o.] 23. pontja).

20 A fent említett elvek fényében kell megvizsgálni a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelmet.

Az elfogadhatóságról

Az alapkereset első látásra történő elfogadhatóságáról

– A felek érvei

21 A Bizottság azt állítja, hogy a megsemmisítés iránti kereset, amihez a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem kapcsolódik, nyilvánvalóan elfogadhatatlan, amennyiben a

vitatott jogi aktus nem olyan intézkedés, amely a felperes jogi helyzetének lényeges módosításával a felperes érdekeit érintő kötelező joghatásokkal járna.

22 A Bizottság előadja továbbá, hogy feltételezve, hogy a vitatott jogi aktus alkalmas ilyen joghatások kiváltására, a felperes semmiképpen nem lenne közvetlenül érintett.

23 Az EK 230. cikk negyedik bekezdése szerinti közvetlen érintettségre vonatkozó feltétel ugyanis azt kívánja meg, hogy a kifogásolt közösségi intézkedések közvetlen hatást gyakoroljanak a magánszemély jogi helyzetére, és ne hagyjanak mérlegelési jogkört az említett intézkedések végrehajtásával megbízott címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül a közösségi szabályozás alapján történik.

24 Márpedig a 98/37 irányelv által életbe léptetett mechanizmus a Bizottság szerint többek között a következő jellemzőket mutatja.

25 Először is, a 98/37 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése szerinti intézkedéseket elfogadó tagállamnak azokról tájékoztatnia kell a Bizottságot. A Bizottság szerint ezen intézkedések bejelentése azonban nem minősül a joghatásaikat felfüggesztő feltételnek. Ha már egyszer elfogadták őket, azonnal alkalmazhatók az azokat elfogadó tagállam területén.

26 Másodszor, a 98/37 irányelv által előírt eljárás nem ír elő semmilyen olyan határidőt, amelyen belül a Bizottságnak le kellene zárnia az intézkedés vizsgálatát. A Bizottság

szerint csak azt köteles „azonnal" megállapítani, hogy a vele közölt intézkedés indokolt-e. E megállapítás a 7. cikk (2) bekezdésében említett konzultációt követően csak akkor lehetséges, ha a Bizottság már rendelkezik minden szükséges technikai elemmel.

27 Harmadszor, a Bizottság szerint, ha úgy véli, hogy az intézkedés nem indokolt, egyszerűen köteles arról az érintett tagállamot tájékoztatni, ahhoz, hogy utóbbi visszavonja a szóban forgó intézkedést, valamint az érdekelt felet, ahhoz, hogy utóbbi olyan kiegészítő információval rendelkezzen, amely lehetővé teszi az intézkedés nemzeti bíróság előtti megtámadását. A Bizottság véleménye tehát önmagában nem szakíthatja meg a nemzeti intézkedés joghatásait.

28 Negyedszer, a Bizottság úgy véli, hogy ha az intézkedés indokolt, egyszerűen köteles arról az érintett tagállamot, valamint az összes többi tagállamot tájékoztatni, ahhoz, hogy ellenőrizzék a biztonság és egészség védelme érdekében hasonló intézkedések meghozatalának szükségességét. A Bizottság véleménye tehát önmagában még ebben az esetben sem járhat a tagállamokban az érintett gépek kereskedelmét korlátozó hatásokkal.

29 Ötödször, a Bizottság előadja, hogy azon véleményt, amely alapján indokoltnak tartja az intézkedést, nem teszik közzé a Hivatalos Lapban, és nem vált ki semmilyen kölcsönös elismerési folyamatot a tagállamok között a véleményben hivatkozott nemzeti intézkedés vonatkozásában. A szóban forgó vélemény ugyanis nem lenne azonnal alkalmazható minden tagállamban.

30 A felperes úgy véli, hogy az alapkereset elfogadható.

– Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró álláspontja

31 Az állandó ítélkezési gyakorlat alapján meg kell állapítani, hogy bár igaz az, hogy az alapkereset elfogadhatóságának problémáját elvileg nem ideiglenes intézkedés iránti eljárás keretében kell vizsgálni, azért, hogy ne határozza meg előre az alapeljárást, azonban annak érdekében, hogy valamely jogi aktus végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelem elfogadható legyen, a kérelmezőnek bizonyítania kell bizonyos olyan okok fennállását, amelyekből valószínűsíthető azon alapkereset elfogadhatósága, amelyhez az ideiglenes intézkedés iránti kérelme kapcsolódik, mindezt annak elkerülése érdekében, hogy ideiglenes intézkedés útján olyan jogi aktus végrehajtásának felfüggesztését érje el, amelynek a megsemmisítését később a közösségi bíróság – miután a felperes alapkeresetét elfogadhatatlannak találta – megtagadja (a Bíróság elnökének a C-329/99. P(R). sz., Pfizer Animal Health kontra Tanács ügyben 1999. november 18-án hozott végzésének [EBHT 1999., I-8343. o.] 89. pontja; az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-37/04. R. sz., Região autónoma dos Açores kontra Tanács ügyben 2004. július 7-én hozott végzésének [EBHT 2004., II-2153. o.] 108. pontja).

32 Az alapkereset elfogadhatósága ilyen vizsgálatának szükségszerűen sommásnak kell lennie, figyelemmel az ideiglenes intézkedés iránti eljárás sürgős jellegére (a Bíróság elnökének a C-300/00. P(R). sz., Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa és társai kontra Tanács ügyben 2000. október 12-én hozott végzésének [EBHT 2000., I-8797. o.] 35. pontja[; a fenti 31. pontban hivatkozott Região autónoma dos Açores kontra Tanács ügyben hozott végzés 109. pontja].

33 Valamely ideiglenes intézkedés iránti kérelem keretében ugyanis az alapkereset elfogadhatóságát csak első látásra lehet megítélni, mivel a cél annak vizsgálata, hogy a kérelmező elegendő olyan tényt szolgáltatott-e, amelyek előzetesen igazolják azt a következtetést, hogy nem zárható ki az alapkereset elfogadhatósága. Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró csak akkor nyilváníthatja elfogadhatatlannak az ilyen kérelmet, ha az alapkereset elfogadhatósága teljesen kizárható. Ugyanis, ha az elfogadhatóság első ránézésre nem teljesen kizárt, az ideiglenes intézkedés iránti

eljárás szakaszában az elfogadhatóságról hozott határozat előre meghatározná az Elsőfokú Bíróságnak az alapeljárásban hozandó határozatát (az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-342/00. R. sz., Petrolessence és SG2R kontra Bizottság ügyben 2001. január 17-én hozott végzésének [EBHT 2001., II-67. o.] 17. pontja és az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-195/01. R. és T-207/01. R. sz., Government of Gibraltar kontra Bizottság egyesített ügyekben 2001. december 19-én hozott végzésének [EBHT 2001., II-3915. o.] 47. pontja; a fenti 31. pontban hivatkozott Região autónoma dos Açores kontra Tanács ügyben hozott végzés 110. pontja).

34 A jelen esetben először is lényegében azt állítja a Bizottság, hogy az alapkereset elfogadhatatlan, mivel a vitatott jogi aktus egy bizottsági vélemény, amelyben a Bizottság valamely nemzeti intézkedésről nyilatkozik, és hogy ezen aktus ezért nem minősül kötelező joghatásokat kiváltó határozatnak.

35 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint csak azok a kötelező joghatásokat kiváltó intézkedések minősülnek az EK 230. cikk szerinti megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusoknak és határozatoknak, amelyek a felperes jogi helyzetének lényeges módosításával a felperes érdekeit érintik (lásd a Bíróságnak a 60/81. sz., IBM kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., I-2639. o.] 9. pontját és a C-147/96. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2000. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-4723. o.] 25. pontját). Annak meghatározásához, hogy valamely megtámadott jogi aktus kivált-e ilyen hatásokat, annak lényegéből kell kiindulni. A jogi aktusok és határozatok megjelenési formája viszont elvben közömbös abból a szempontból, hogy azok megtámadhatók-e megsemmisítés iránti keresettel (a fent hivatkozott IBM kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 9. pontja).

36 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy azon aktust, amelynek a felfüggesztését kéri a felperes, a Bizottság „Bizottsági véleménynek" nevezi.

37 Meg kell azonban állapítani, hogy a 98/37 irányelv 7. cikkének (2) bekezdése nem használja a „vélemény" szót vagy azzal egyenértékű kifejezést. Előírja viszont, hogy „[a]mennyiben a Bizottság e konzultáció után úgy ítéli meg, hogy az intézkedés megalapozott, erről haladéktalanul tájékoztatja az intézkedést kezdeményező tagállamot, valamint a többi tagállamot".

38 Másodszor hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság a vitatott jogi aktus 1. pontjában megállapítja, hogy „az érdekelt felekkel való konzultációt követően köteles az ilyen intézkedések indokolt vagy indokolatlan jellegéről nyilatkozni", és hogy „[h]a az intézkedést indokoltnak találja, tájékoztatnia kell erről a tagállamokat, ahhoz, hogy minden megfelelő intézkedést meghozhassanak a szóban forgó gépet illetően".

39 Tekintettel e körülményekre, és figyelembe véve a 98/37 irányelv rendszerét és célját, egyrészt meg kell jegyezni, hogy első látásra úgy tűnik, hogy a Bizottságnak kötelezettsége, és nemcsak egyszerű lehetősége, hogy nyilatkozzon a 98/37 irányelv 7. cikkének rendelkezései alapján a neki bejelentett nemzeti intézkedésről. Hangsúlyozni kell egyrészt, hogy első ránézésre szintén úgy tűnik, hogy a Bizottság nem a tervezett intézkedésekről, hanem a tagállamok által elfogadott olyan nemzeti intézkedésekről köteles nyilatkozni, amelyek az érintett gépek szabad mozgásának korlátozásával járnak.

40 Egyébként emlékeztetni kell arra, hogy a 98/37 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése alapján a tagállamok minden megfelelő intézkedést meghoznak annak biztosítására, hogy az ennek az irányelvnek a hatálya alá tartozó gépeket és biztonsági berendezéseket csak akkor lehessen forgalomba hozni és üzembe helyezni, ha nem veszélyeztetik a személyek egészségét vagy biztonságát, és adott esetben a háziállatokat vagy a tulajdont.

41 Első ránézésre ezért nem zárható ki, hogy ha a Bizottság közli a tagállamokkal azon jogi aktust, amellyel megállapítja, hogy a nemzeti intézkedés tárgyát képező gépek veszélyeztetik a személyek egészségét vagy biztonságát, és adott esetben a háziállatokat vagy a tulajdont, továbbá erről tájékoztatja a többi tagállamot a 98/37 irányelv 7. cikkének (2) bekezdése rendelkezéseinek megfelelően, hogy a 98/37 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének megfelelően hozzanak meg minden megfelelő intézkedést, hogy e gépeket vagy biztonsági berendezéseket a forgalomból kivonják, forgalomba hozatalukat és üzembe helyezésüket megtiltsák, vagy szabad mozgásukat korlátozzák.

42 Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró ezért e szakaszban nem zárhatja ki, hogy a valamely tagállam által a 98/37 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadott nemzeti intézkedés indokolt jellegének Bizottság általi megállapítása és ezen információnak az ezen irányelv 7. cikke (2) bekezdésének megfelelően a többi tagállammal történő közlése jelentősen módosítsa a Bizottság jogi aktusával érintett gépek gyártójának jogi helyzetét, annak megakadályozásával, hogy ezen gépeket forgalomba lehessen hozni és üzembe lehessen helyezni azon tagállamok piacán, amelyek ezen jogi aktus címzettjei. Következésképp első ránézésre nem zárható ki, hogy a Bizottság jogi aktusa kötelező joghatásokat válthat ki az ezen jogi aktus által érintett gépek gyártója tekintetében.

43 A Bizottság érvelését ezt meghaladóan szintén el kell utasítani.

44 Először is a Bizottság ugyanis utal arra, hogy „ha valamely tagállam nem fogad el hasonló intézkedéseket a Bizottság véleményének közlését követően, az bizonyosan kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás tárgyát képezheti a Szerződés 226. cikke alapján, de az irányelv releváns rendelkezéseinek megsértése, és nem a fent hivatkozott vélemény megsértése miatt."

45 Anélkül, hogy szükséges lenne a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem keretében egy esetleges kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset alapjául szolgáló jogalapról dönteni, elég azt megállapítani, hogy a Bizottság ily módon elismeri, hogy kötelezettség terheli a többi tagállamot a véleménye elfogadását követően.

46 Másodsorban meg kell jegyezni, hogy azon körülmény, amely szerint nem áll fenn a nemzeti intézkedés kölcsönös elismerése, amint arra a Bizottság hivatkozik, első ránézésre azt jelenti, hogy ez utóbbira hárul az a feladat, hogy a nemzeti intézkedés indokolt jellegét megítélje, és az ő feladata, hogy ezen vizsgálat eredményeként eldöntse, hogy az indokolt, részben indokolt vagy indokolatlan.

47 Harmadsorban a Bizottság arra hivatkozik, hogy a véleménye önmagában nem szakíthatja meg a 98/37 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése alapján neki bejelentett nemzeti intézkedés joghatásait, és hogy az érintett vállalkozás feladata lenne a nemzeti bírósághoz fordulni az intézkedés visszavonása végett. Bár első ránézésre úgy is tűnik, hogy a Bizottság egyáltalán nem rendelkezik olyan hatáskörrel, amely megengedné, hogy kimondja a nemzeti intézkedés semmisségét, mivel egyedül a nemzeti bíróság rendelkezik ilyen hatáskörrel, a Bizottság azonban nem alapíthat érvet ezen hatáskör-hiányra ahhoz, hogy bizonyítsa azon aktus döntéshozatali jellegének hiányát, amelyben a nemzeti intézkedés érvényességéről nyilatkozik. Továbbá, nem lehet első ránézésre kizárni, hogy a Bizottság kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást is indítson e tagállammal szemben, ha a vitatott intézkedést nem vonják vissza vagy nem semmisítik meg a véleményét követően.

48 Másodszor, meg kell vizsgálni, hogy a felperes hivatkozott-e olyan tényekre, amelyek legalább első látásra bizonyítják, hogy nincs kizárva, hogy legyen kereshetőségi joga, tehát kérheti a vitatott jogi aktus részleges megsemmisítését az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján.

49 A Bizottság ugyanis lényegében azt állítja egyrészt, hogy egyedül az adott esetben a tagállamok által meghozott intézkedések azok, amelyek érinthetik a felperest, másrészt pedig, hogy a tagállamoknak volt mérlegelési lehetőségük a vitatott jogi aktus végrehajtásával kapcsolatban.

50 A felperes közvetlen érintettsége, mint az EK 230. cikk negyedik bekezdése szerinti megsemmisítés iránti kereset elfogadhatósági feltétele azt kívánja meg, hogy a kifogásolt közösségi intézkedés közvetlen hatást gyakoroljon a felperes jogi helyzetére, és ne hagyjon mérlegelési jogkört a végrehajtásával megbízott címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül a közösségi szabályozás alapján történik. Ez azt jelenti, hogy abban az esetben, ha a közösségi jogi aktust az intézmény valamely tagállamnak címezi, azon intézkedés, amelyet a tagállamnak e jogi aktus végrehajtása érdekében

meg kell hoznia, automatikus jellegű, illetve ha a szóban forgó jogi aktus következményei egyértelműen kötelezőek, akkor ez az intézkedés által érintett valamennyi személyt közvetlenül érinti. Ha ellenben a jogi aktus meghagyja a tagállamnak a lehetőséget, hogy eljárjon vagy ne járjon el, vagy nem kényszeríti arra, hogy meghatározott értelemben járjon el, a tagállam intézkedése vagy az intézkedés hiánya érinti közvetlenül az érintett személyt, és nem önmagában a jogi aktus (az Elsőfokú Bíróságnak a T-137/04. sz., Mayer és társai kontra Bizottság ügyben 2006. június 22-én hozott végzésének [EBHT 2006., II-1825. o.] 58. és 59. pontja).

51 Azon tény, hogy a Bizottság jogi aktusa nemzeti végrehajtási intézkedéseket igényel, nem tűnik úgy első ránézésre, az alkalmazandó rendelkezések olvasatában és ellentétben a Bizottság kijelentésével, hogy a tagállamok ellenőrizhetik a Bizottság által indokoltnak tartott tiltó intézkedéshez hasonló intézkedések elfogadásának szükségességét. Első ránézésre úgy tűnik ugyanis, hogy a Bizottság értékeli az ilyen intézkedések elfogadásának szükségességét, mivel ezt követően – úgy tűnik – a tagállamok kötelesek meghozni azon megfelelő intézkedéseket, amelyeket e megállapítás maga után von, vagyis a gépeket kivonni a forgalomból, és a 98/37 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének megfelelően nem engedni a forgalomba hozatalukat és üzembe helyezésüket, ha veszélyeztetik a személyek egészségét vagy biztonságát.

52 Ezért meg kell állapítani, hogy nem kizárt, hogy a tagállamoknak első ránézésre egyáltalán nincs mozgásterük, ha olyan jogi aktus címzettjei, amellyel a Bizottság a 98/37 irányelv 7. cikke (2) bekezdésének megfelelően arról tájékoztatja őket, hogy bizonyos gépek forgalomba hozatalát és forgalmazását tiltó nemzeti intézkedés indokolt vagy részben indokolt. A címzett tagállamok első ránézésre nem tehetnek mást, mint hogy megakadályozzák a nemzeti intézkedést indokoltnak nyilvánító bizottsági aktusban szereplő gépek forgalomba hozatalát és üzembe helyezését.

53 Egyebekben figyelmen kívül kell hagyni a Bizottság azon érvelését, amely szerint abban az esetben, ha a területén található gépek esetében a tagállam nem állapít meg semmilyen veszélyt, mert például a gyártó elvégezte a szükséges módosításokat, nem az ő feladata korlátozó intézkedéseket hozni. Első ránézésre úgy tűnik ugyanis, hogy

a tagállam nem vonhatja ki a forgalomból, és nem akadályozhatja meg a bizottsági aktussal nem érintett gépek forgalomba hozatalát és üzembe helyezését.

54 Ezen elemzés végén meg kell állapítani, hogy a bizottsági aktus első ránézésre úgy tűnik, arra kötelezi a címzett tagállamokat, hogy megakadályozzák a gépek forgalomba hozatalát vagy forgalmazását a tagállamok területén, valamint kivonják a forgalomból a piacon jelenlévő gépeket. A bizottsági aktus így első ránézésre úgy tűnik, arra kötelezi a tagállamokat, hogy meghatározott értelemben járjanak el, és első ránézésre nem hagyja meg nekik a lehetőséget, hogy eljárjanak vagy ne járjanak el, mivel a gépeket a Bizottság úgy tekinti, mint amelyek veszélyeztethetik a személyek egészségét vagy biztonságát, a háziállatokat vagy a tulajdont.

55 Első ránézésre tehát nem lehet kizárni, hogy a felperest közvetlenül érinti a vitatott jogi aktus.

56 Harmadszor, emlékeztetni kell arra, hogy azon alanyok, akik nem címzettjei egy határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy személyükben érintettek, ha ez a határozat sajátos jellemzőik vagy valamely, őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán vonatkozik rájuk, és ezáltal a címzetthez hasonló módon egyéníti őket (lásd többek között a Bíróságnak a 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben 1963. július 15-én hozott ítéletének [EBHT 1963., 197. o.] 223. oldalát).

57 Mivel a kifejezetten és kizárólag a felperes által gyártott gépeket érintő bizottsági vélemény indokoltnak tartja a 2001. június 27-i rendeletet egyrészt a

2000. augusztus 4. előtt gyártott P40VEI présekre, másrészt pedig a P40VE és P50VE présekre vonatkozóan, meg kell állapítani, hogy első ránézésre nem lehet kizárni, hogy a vitatott jogi aktus személyében érinti a felperest.

58 Első ránézésre tehát nem lehet kizárni, hogy a vitatott jogi aktus közvetlenül és személyében érinti a felperest, és hogy következésképp az alapkereset elfogadható.

59 A Bizottságnak az alapkereset nyilvánvaló elfogadhatatlanságának bizonyítására irányuló érvelését tehát el kell utasítani.

60 Ezen túl meg kell állapítani, hogy a felperes az alapkeresetében felelősség megállapítása iránti keresetet nyújtott be az EK 235. cikk és az EK 288. cikk második bekezdése alapján. Ugyanakkor azon bizonyítékok alapján, amelyekkel az ideiglenes intézkedésről határozó bíró rendelkezik, nem áll fenn semmilyen ok arra, hogy azt gondoljuk, e kereset elfogadható.

Az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elfogadhatóságáról

61 A Bizottság úgy véli, hogy a felperes az ideiglenes intézkedés iránti kérelem tényállására vonatkozó részben nem szolgált semmilyen konkrét bizonyítékkal, amely lehetővé tenné az ideiglenes intézkedésről határozó bíró számára, hogy értékelje a kár súlyos és helyrehozhatatlan jellegét, sem következésképpen a kért felfüggesztő intézkedés elrendelését igazoló sürgősséget.

62 A kérelem továbbá nem állapít meg esetleges okozati összefüggést az állítólagos kár és a vitatott jogi aktus hivatkozott hatásai között.

63 A kérelem ezért nem tesz eleget az eljárási szabályzat 104. cikkének 2. §-ában szereplő feltételeknek.

64 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság alapokmánya 21. cikkének első bekezdése és az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontja – amelyre visszautal ugyanezen szabályzat 104. cikkének 3. §-a – szerint a keresetlevélnek tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Ezen ismertetésnek kellően világosnak és egyértelműnek kell lennie, hogy lehetővé tegye az alperes számára a védekezésre való felkészülést és az Elsőfokú Bíróság számára a keresetről való döntést, adott esetben további információk nélkül is. A jogbiztonság és a gondos igazságszolgáltatás biztosítása végett a kereset elfogadhatóságához az szükséges, hogy az alapvető ténybeli és jogi elemek, amelyeken a kereset alapul, legalább összefoglalva, viszont koherens és érthető módon kiderüljenek magából a keresetlevél szövegéből (lásd az Elsőfokú Bíróságnak a T-91/04. sz., Just kontra Bizottság ügyben 2005. december 8-án hozott végzésének [EBHT KSZ 2005., I-A-395. és II-1801. o.] 35. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-171/05. R. II., Nijs kontra Számvevőszék ügyben 2006. február 17-én hozott végzésének [az EBHT-ban még nem tették közzé] 23. pontját).

65 A jelen esetben meg kell állapítani egyrészt, hogy bár igaz, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelem lényegre törő, de attól még érthető, és ha csak tömören is, de ismerteti azon kárt, amelynek a felperes úgy véli, a vitatott jogi aktus miatt van kitéve.

66 A felperes ugyanis lényegében azt állítja, hogy ha a tagállamoknak a vitatott jogi aktus alapján az e határozat által érintett gépek forgalomba hozatalát, illetve üzembe helyezését korlátozó vagy megtiltó intézkedéseket kell hozniuk, ez súlyosbítaná a pénzügyi nehézségeit, mivel nemcsak a gépei eladását érintené, hanem a tevékenysége összességét, ami ezért súlyos veszélybe kerülne.

67 Meg kell állapítani másrészt az állítólagos kár és a vitatott jogi aktus esetleges hatásai között okozati összefüggés bizonyítékára vonatkozóan, hogy olyan kérdésről van szó, ami a felperes által a sürgősségre vonatkozó feltétel bizonyítására felhozott érvek értékelésének körébe, és nem az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elfogadhatósága problémájának körébe tartozik.

68 Úgy kell ezért tekinteni, hogy a felperes által a kérelmében felhozott érvek kellően egyértelmű és pontos ismertetéssel szolgálnak azon súlyos és helyrehozhatatlan kár veszélyéről, amelyet a vitatott jogi aktus jelent ránézve.

69 Ezért az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elfogadhatónak kell tekinteni.

Az ügy érdeméről

A *fumus boni iuris*-ról

– A felek érvei

70 A felperes szerint, mivel a Conseil d'État a 2002. december 4-i határozatával megsemmisítette a 2001. június 27-i rendeletet, a vitatott jogi aktus alaptalan.

71 A Bizottság szerint a 2001. június 27-i rendeletet a Conseil d'État az elfogadásához vezető eljárási szabálytalanságok miatt semmisítette meg, és nem a lényegre

vonatkozó okok miatt. A Bizottság lényegében arra hivatkozik, hogy ezért még mindig dönthetett a francia hatóságok által hozott intézkedésekről, a Conseil d'État ezen megsemmisítése ellenére.

72 A Bizottság úgy véli, hogy a 98/37 irányelv 7. cikkének (2) bekezdése szerinti eljárás valójában arra irányul, hogy a biztonság és egészség védelmének az egész Közösségben egyenlő szintjét biztosítsa. A Bizottság szerint lehetővé teszi a tagállamok figyelmeztetését az olyan gépek szabad mozgásából eredő esetleges veszélyekre, amelyek már tárgyát képezték érdemben indokolt korlátozó nemzeti intézkedésnek. Úgy véli, hogy ezen eljárás hatékony érvényesülését veszélyeztetné, ha az említett intézkedés nemzeti bíróság által eljárási hibák miatt történő megsemmisítésének szükségképpen meg kellett akadályoznia a Bizottságot a szóban forgó intézkedésre vonatkozó véleménye kialakításában, és annak valamennyi tagállammal történő közlésében.

73 A Bizottság hozzáteszi, hogy a 98/37 irányelv 7. cikke egyébként nem ad számára lehetőséget arra, hogy ne hozzon határozatot abban az esetben, ha bár a bejelentett nemzeti intézkedés már nem fejt ki joghatást, az érintett tagállam nem vonta vissza a bejelentést, sőt később kérte, hogy a Bizottság határozzon.

74 A francia hatóságok ugyanakkor a 2005. április 8-i levelükben a Bizottság szerint azt kérték tőle, hogy fogadja el a vitatott jogi aktust, a Conseil d'État határozata ellenére.

75 Végül, a Bizottság azt állítja, hogy a nemzeti bíróságnak a valamely nemzeti intézkedést megsemmisítő határozata nem terjeszthető ki a joghatásait annyira, hogy automatikusan maga után vonja egy olyan közösségi intézkedés, mint a vitatott jogi aktus jogellenességét, még ha azt a nemzeti intézkedéssel összefüggésben fogadták is el.

– Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró álláspontja

76 Meg kell állapítani, hogy a 2001. június 27-i rendeletet a Conseil d'État a 2002. december 4-i határozatával megsemmisítette.

77 A Bizottság állításával ellentétben a 2001. június 27-i rendelet megsemmisítéséhez vezető okok – úgy tűnik – kevéssé számítanak.

78 Hangsúlyozni kell ugyanis, hogy a francia hatóságok nem hoztak újból a 2001. június 27-i rendeletnek a felperes által gyártott gépek tekintetében tett megállapításait megerősítő rendeletet, pedig mivel a 2001. június 27-i rendelet megsemmisítését eljárási szabálytalanság indokolta, az iratanyagban szereplő bizonyítékok alapján úgy tűnik semmi sem tiltotta, hogy a francia hatóságok azonnal új intézkedést hozzanak az ezen gépek használatára hivatott munkavállalók egészsége és biztonsága védelmének biztosítása érdekében.

79 Ugyanakkor, ha a 98/37 irányelv 7. cikkében előírt eljárás azt feltételezi, hogy valamely nemzeti intézkedést bejelentettek a Bizottságnak, a Bizottsághoz fordulás első ránézésre feltételezi, hogy ezen intézkedés még akkor is létezik, amikor arról határoz.

80 A 98/37 irányelv által előírt eljárás tárgya ugyanis első ránézésre valamely nemzeti intézkedés megalapozottságáról történő döntés, ami feltételezi, hogy ezen intézkedés létezik.

81 A Bizottság első ránézésre nem bújhat a nemzeti bíróságot a határozat megsemmisítésére vezető indokok mögé annak eldöntése végett, hogy ezen intézkedés még mindig létezik-e vagy már nem. Nem zárható ki továbbá, hogy a Conseil d'État-

t a 2001. június 27-i rendelet megsemmisítésére indító eljárási szabálytalanság hiányában utóbbi tartalma más lett volna, illetve hogy e rendelet az eljárási hibától függetlenül érdemi jogellenességet is tartalmazott volna. Egy ilyen helyzet egyébként, amelyben a Bizottság figyelmen kívül hagyja valamely nemzeti bírósági határozat anyagi jogerejét, első ránézésre ugyanis jogbizonytalanságot teremtene, ami nem lenne elfogadható.

82 A 2001. június 27-i rendelet bejelentésének ténye egyébként első ránézésre nem tűnik elégnek e rendelet, illetve tartalmának az e rendelet megsemmisítése utáni fenntartásához. A Bizottság ugyanis, úgy látszik, nem az intézkedés bejelentéséről dönt, hanem magáról az intézkedésről.

83 Továbbá, a 98/37 irányelv 4. cikkének (1) bekezdése alapján a tagállamok nem tilthatják meg, nem korlátozhatják vagy akadályozhatják meg az említett 98/37 irányelvnek megfelelő gépek és biztonsági berendezések forgalomba hozatalát és üzembe helyezését a saját területükön.

84 A jelen esetben, mivel a Conseil d'État a 2001. június 27-i rendeletet megsemmisítette, és a francia hatóságok semmilyen más intézkedést nem fogadtak el, a legyártott gépeket úgy kell tekinteni, legalábbis úgy tűnik, mint amelyek eleget tesznek a 98/37 irányelv rendelkezéseinek az említett irányelv 4. cikkének (1) bekezdése értelmében, és következésképpen vélelmezhető a 98/37 irányelv 5. cikkének (1) bekezdése szerinti megfelelés. Következésképpen, a tagállamok első ránézésre nem tilthatják meg, nem korlátozhatják vagy akadályozhatják meg a forgalomba hozatalt és üzembe helyezést a saját területükön.

85 Ugyanakkor, a vitatott jogi aktus első ránézésre úgy tűnik, arra készteti a tagállamokat, hogy meg kell akadályozniuk a gépek forgalomba hozatalát és üzembe helyezését a 98/37 irányelv 7. cikke szerinti eljárás keretében elfogadott bármely nemzeti védintézkedés hiányában, ami első ránézésre ellentétesnek tűnik az irányelv által felállított rendszerrel.

86 Egyebekben a vitatott jogi aktus indokolása nyilvánvalóan elégtelennek tűnik ahhoz, hogy pontos és helyes információt biztosítson a címzettjei számára.

87 A vitatott jogi aktus ugyanis egyáltalán nem veszi figyelembe a 2001. június 27-i rendeletnek a Conseil d'État általi megsemmisítését. E mulasztás nyilvánvalóan azt a benyomást keltheti, hogy azon intézkedés, amelyről a Bizottság 2006 szeptemberében döntött, még mindig hatályban van Franciaországban, pedig a Conseil d'État által 2002. december 4-én elrendelt megsemmisítés miatt úgy tekintendő, hogy soha nem létezett.

88 Végül hangsúlyozni kell, hogy azon tény, hogy a francia hatóságok 2005-ben azt kérték a Bizottságtól, hogy adjon véleményt, első ránézésre nem tűnik úgy, hogy megengedhetné a Bizottságnak a Conseil d'État határozatának és ennek azon aktusra gyakorolt következményei figyelmen kívül hagyását, amely igazolja a hozzáfordulást a 98/37 irányelv alapján. A francia hatóságok e kérése továbbá kérdést vet fel azon indokokkal kapcsolatban, amelyek arra vezették a Bizottságot, hogy a vitatott jogi aktust a 2001. június 27-i rendelet bejelentését követően öt évvel később fogadja el, holott e rendeletet a Conseil d'État négy évvel korábban megsemmisítette.

89 Első ránézésre ugyanis úgy tűnik, a francia hatóságok által a Bizottságnak 2005. április 8-án küldött levélből kiderül, hogy a hatóságok kérését lényegében azon óhaj indokolta, hogy a Bizottság részéről határozatot kapjanak annak érdekében, hogy gondoskodhassanak a védekezésükről a felperes által velük szemben indított kártérítési eljárás keretében.

90 A munkavállalók egészségével és biztonságával összefüggő, mind a Bizottság által a jelen ügy keretében, mind a francia hatóságok által e levélben hivatkozott indokok ugyanis kevéssé tűnnek érthetőnek. Így egyrészt több mint öt évre volt szüksége a Bizottságnak egy határozat elfogadásához, ami aligha tűnik összeegyeztethetőnek egy ilyen céllal, ami inkább sürgős intézkedéseket igényel. Másrészt, ami a francia

hatóságokat illeti, ők azon tény ellenére sem hoztak tiltó intézkedést a felperes gépeire vonatkozóan, hogy a 2001. június 27-i rendelet megsemmisítését eljárási szabálytalanság indokolta, és következésképp – feltételezve, hogy valamilyen intézkedés szükséges volt –, úgy tűnik, semmi sem tiltotta, hogy azt azonnal elfogadják az e gépek használatára hivatott munkavállalók egészsége és biztonsága védelmének biztosítása érdekében.

91 Hangsúlyozni kell továbbá, hogy a felperes a meghallgatás során előadta – és a Bizottság sem mondott annak ellent –, hogy a francia hatóságok által megvizsgált és általuk a személyek egészségének és biztonságának veszélyeztetésére alkalmasnak tartott gépeket az azokat megvásárló francia vállalkozások módosították, valamint hogy az e gépekre vonatkozóan megállapított működési zavarok nem jelentkeztek e gépeknél a felperes általi eladásuk időpontjában.

92 A felperes ezen érvelése, amely szintén nem tűnik első ránézésre teljesen alaptalannak a Bizottságnak a vitatott jogi aktusból eredő megállapításai relevanciájának értékelését illetően, olyan vizsgálatot igényel, amelyet az ideiglenes intézkedésről határozó bíró nem tud e szakaszban lefolytatni.

93 Az előzőekre tekintettel, a felperes által az első jogalapja keretében előterjesztett ténybeli és jogi érvek – figyelembe véve azon bizonyítékokat, amelyekkel az ideiglenes intézkedésről határozó bíró rendelkezik – nagyon komoly kétségeket támasztanak a vitatott jogi aktus jogszerűségét illetően. Ilyen körülmények között a jelen kérelmet nem lehet elutasítani a *fumus boni iuris* hiánya miatt, olyannyira, hogy meg kell vizsgálni, hogy eleget tesz-e a sürgősségre vonatkozó feltételnek.

A sürgősségről

– A felek érvei

94 Kérelmében a felperes lényegében annak állítására szorítkozik, hogy a vitatott jogi aktus súlyosan veszélyeztethetné a tevékenységei gyakorlását, sőt meg is akadályozhatná azok folytatását. E tekintetben lényegében arra hivatkozik, hogy azon közvetlen és közvetett vagyoni káron kívül, amelyet a 2001. június 27-i rendelet miatt már el is szenvedett, a pénzügyi helyzete jelentős, akár végzetes súlyosbodása is bekövetkezhetne, ha a tagállamok a vitatott jogi aktus alapján az e határozat által érintett gépek forgalomba hozatalát és üzembe helyezését megtiltó intézkedéseket hoznának.

95 A meghallgatás során a felperes lényegében pontosította, hogy ez nemcsak befolyásolná a vitatott jogi aktus által érintett prések eladását, hanem ilyen esetben ezen gépek hírneve súlyosan sérülhetne, ami figyelemmel azon tényre, hogy egy kisvállalkozásról van szó, súlyosan érinthetné a tevékenységei összességét, és következésképpen a jelenlegi pénzügyi helyzetére tekintettel csődhöz vezethetne.

96 A felperes a meghallgatás során azt is kifejtette, hogy ráadásul kitenné magát azon veszélynek, hogy a vevői kártérítési keresetet nyújtanak be ellene, az általuk megvásárolt gépek állítólagos meg nem felelése miatt.

97 A felperest ugyanezen meghallgatás során felhívták, hogy közöljön kiegészítő információkat a forgalmával és azon különböző tagállamokban történő eladásaival kapcsolatban, ahol tevékenykedik.

98 Azon bizonyítékok alapján, amelyeket a Hivatalnál 2007. március 9-én nyilvántartásba vett beadványban hozott az ideiglenes intézkedésről határozó bíró tudomására, a felperes által gyártott présekre vonatkozó forgalom a 2000-re vonatkozó 2 599 943,18 euróról 796 918,25 euróra változott 2006-ban, míg a vállalkozás teljes forgalma a 2000-re vonatkozó 7 188 804,58 euróról 4 188 829,20 euróra változott 2006-ban.

99 A felperese megmagyarázza továbbá, hogy a forgalma csökkenése arra kényszerítette, hogy jelentősebb finanszírozásokért és hitelekért forduljon a bankokhoz, mivel a 2000. évi 1 679 788 euró adóssága 2 686 237 euróra nőtt 2005 végére, amely eladósodáshoz hozzáadódnak a 2006 első hónapjaiban az üzlettársak által fizetett, 200 000 euróig terjedő kiegészítő pénzügyi hozzájárulások.

100 Ugyanakkor, figyelembe véve a jelenlegi helyzetét, a társaság forgalma csökkenésének a súlyosbodása a felperes szerint arra késztethetné a hitelezőit és különösen a bankokat, hogy visszavonják a hitelüket, aminek a következményeként csődbe menne.

101 A felperes továbbá lényegében úgy véli, hogy a vitatott jogi aktus fenntartása sérthetné a versenyhelyzetét, és hogy az abból eredő kárt nem kompenzálhatná megfelelően a bírósági eljárás eredményeképpeni kártérítés, míg a végrehajtás felfüggesztése iránti intézkedés lehetővé tehetné a piacra gyakorolt ilyen következmények elkerülését.

102 A Bizottság lényegében úgy véli, hogy a felperes nem bizonyítja, hogy a vitatott jogi aktus tényénél fogva súlyos és helyrehozhatatlan kár fenyegetné.

103 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a Bizottság a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem elfogadhatóságának alátámasztásaként azt állítja, hogy a felperes nem bizonyítja a hivatkozott kár és a vitatott jogi aktus esetleges hatásai közötti okozati összefüggést. A Bizottság azt állítja, hogy azon esetleges kár, amely a felperest érhetné, valójában nem a vitatott jogi aktusból eredne, hanem azon intézkedésekből, amelyeket adott esetben a tagállamok hoznának meg a Bizottság ezen aktusát követően.

104 Egyebekben, először is a Bizottság előadja, hogy a felperes által hivatkozott pénzügyi kár tisztán hipotetikus, hiszen utóbbi nem bizonyítja, hogy a tagállamok végrehajtási intézkedéseket hoztak – illetve készülnek hozni – a vitatott bizottsági aktus nyomán.

105 Továbbá a Bizottság azt állítja, hogy feltételezve, hogy ilyen intézkedéseket hoznak, ebből a felperesre nézve csak pénzügyi jellegű kár következhet, amely fogalmilag helyrehozható.

106 Másodszor, a Bizottság lényegében azt állítja, hogy a felperes által nyújtott információk nem bizonyítják, hogy utóbbi súlyos és helyrehozhatatlan kárt szenvedne.

107 Először is, a Bizottság azt állítja, hogy nem tudhatja, hány féle, és milyen típusú préseket gyártott és forgalmazott a felperes az utóbbi években, ám azon információk alapján, amelyeket az Interneten szerezhetett, utóbbi jelenleg legalább 17 féle prést gyárt és forgalmaz, amelyek közül csak hármat említ a 2001. június 27-i rendelet, és következésképpen a vitatott jogi aktus.

108 Másodszor, a felperes által közölt adatok a Bizottság szerint csak a teljes forgalmára, és a préságazatban a 2000-től 2006-ig terjedő időszakra vonatkozó forgalmára vonatkoznak, és ezért csak a vitatott jogi aktus elfogadását megelőző gazdasági helyzetet tükrözik, a következményeit tehát nem.

109 Harmadszor, a Bizottság lényegében úgy véli, hogy a 2006-os évre vonatkozó adatok nem teszik lehetővé azon hatások meghatározását, amelyeket a vitatott jogi aktus gyakorolhatott a préságazatbeli forgalomra a vitatott jogi aktus elfogadásának időpontja és a 2007-es év kezdete között.

110 Negyedszer, a Bizottság úgy véli, hogy a felperes préságazatbeli forgalmára vonatkozó adatok különbségtétel nélkül vonatkoznak minden általa gyártott és eladott préstípusra. A felperes nem szolgál semmilyen adattal a nemzeti tiltó intézkedés és a vitatott jogi aktus tárgyát képező három préstípusból eredő külön forgalom alakulását illetően. Ennélfogva nem szolgál bizonyítékkal a vitatott jogi aktus által érintett préstípusokhoz kapcsolódó forgalom esetleges csökkenésére vonatkozóan.

111 Ötödször, a Bizottság szerint a felperes teljes forgalmának változásai nem tükrözik a préságazatbeli forgalmának változásait.

112 Hatodszor, a Bizottság előadja, hogy a préságazat egésze forgalmának fokozatos csökkenése (2 599 943,18 euró 2000-ben, 796 918,25 euró 2006-ban), kivéve a 2003–2004 közötti időszakot, amikor a forgalom nőtt, nem feltétlenül tükrözi a préságazat forgalmának változásait bizonyos tagállamokban. Így, a Bizottság szerint a préságazat

egésze forgalmának 2005 és 2006 közötti csökkenése ellenére (1 059 064,37 euróról 796 918,25 euróra), az ágazat forgalma egyértelműen nőtt a német (262 512,07 euróról 333 812,75 euróra), finn (36 150,00 euróról 50 025,00 euróra), portugál (31 531,50 euróról 49 845,00 euróra) és lengyel (0 euróról 33 320,00 euróra) piac tekintetében.

113 Hetedszer, a Bizottság szerint a közölt adatok nem bizonyítanak semmilyen összefüggést egyrészt a préságazat egésze forgalmában lévő változások és a francia forgalom közötti változások, másrészt pedig ez utóbbiak és minden egyes többi tagállam forgalmának változásai között.

114 Nyolcadszor, a Bizottság lényegében azt kifogásolja, hogy a felperes nem ad semmilyen olyan tájékoztatást, amely lehetővé tenné annak értékelését, milyen alapokon számította ki azon forgalmi veszteségeket, amelyeket állítása szerint a 2001. június 27-i rendelet miatt szenvedett el.

115 Kilencedszer, a Bizottság azt állítja, hogy a felperes nem szolgál semmilyen adattal a szóban forgó piac és azon piaci részesedések meghatározására vonatkozóan, amelyeket összességében és a különböző tagállamokban a vitatott jogi aktus elfogadása előtt és után birtokol. Ugyanakkor, a présekpiaca jellemzőire és a felperes által ebben az ágazatban birtokolt piaci részesedésekre vonatkozó bármilyen objektív bizonyíték hiányában a felperes által a teljes forgalmával és a préságazatbeli forgalmával kapcsolatban szolgáltatott adatok a Bizottság szerint teljesen irrelevánsak. Nem teszik lehetővé többek között annak meghatározását, hogy a felperes forgalmának fokozatos csökkenése a szóban forgó piac változásait tükrözi-e, vagy az egyéb tényezőknek tudható-e be, és ha igen, mennyiben.

116 Következésképp a Bizottság úgy véli, hogy a felperes által szolgáltatott egyik bizonyíték sem teszi lehetővé annak megállapítását egyrészt, hogy a teljes forgalom csökkenése és a felperesnek a préságazatbeli forgalmának csökkenése 2000–2006 között a 2001. június 27-i rendelet és a vitatott jogi aktus közvetlen következménye-e, és ha igen, mennyiben, másrészt pedig, hogy melyek a vitatott jogi aktus következményei.

117 Harmadszor, a Bizottság előadja, hogy a vitatott jogi aktus és következésképpen azon esetleges nemzeti intézkedések, melyeket e határozat igényel, a felperes által jelenleg gyártott és eladott 17 préstípus közül csak háromra vonatkoznak. A vitatott jogi aktus tehát nem érinti a felperes tevékenységeit az általa gyártott többi gépre vonatkozóan.

118 A Bizottság szerint bővebb információk hiányában, feltételezve akár, hogy a nemzeti tiltó intézkedések elfogadása a vitatott jogi aktus tagállamokkal történő közlésének azonnali és automatikus következménye, a felperes továbbra sem bizonyítja azon hatást, melyet az ilyen intézkedések a forgalmára gyakorolhatnak, mivel ezen intézkedések valójában csak három géptípust érintenek a 17-ből. A felperes azt sem bizonyítja, hogy az ilyen intézkedések automatikusan a teljes forgalma csökkenését, egyes bankhitelek visszavonását és végül a csődjét vonják maguk után.

119 Negyedszer, a Bizottság lényegében úgy véli, hogy a felperes által a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem benyújtása tekintetében tanúsított csekély igyekezet bármilyen súlyos és helyrehozhatatlan kár közvetlenségének hiányára utal. A felperest a Bizottság 2006. október 11-én tájékoztatta a vitatott jogi aktus elfogadásáról, aki csak 2006. december 6-án nyújtotta be az alapkeresetét, az ideiglenes intézkedés iránti kérelmét pedig csak 2007. január 18-án.

120 Ötödször, ami azon esetleges előnyt illeti, amely a vitatott jogi aktusból a felperes versenytársaira nézve eredhet, a Bizottság azt állítja, hogy természetesen nem zárható ki, hogy a felperes gazdasági következményeket visel vagy fennáll a veszélye, hogy viseljen a 2001. június 27-i rendelet vagy a vitatott jogi aktus miatt, azonban feltételezve, hogy az ilyen hatások a vitatott jogi aktus, és nem a 2001. június 27-i rendelet, illetve a vitatott jogi aktust követően elfogadott nemzeti intézkedések gazdasági szereplők általi megelőlegezésének a közvetlen következményei, e hatások mindenesetre csak a felperes ténybeli helyzetére, és nem a jogi helyzetére irányulnak.

– Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró álláspontja

121 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az ideiglenes intézkedés iránti kérelem sürgős voltát annak fényében kell mérlegelni, hogy az ideiglenes intézkedés elrendelése szükséges-e azért, hogy elkerülhető legyen az ideiglenes intézkedést kérő fél súlyos és helyrehozhatatlan károsodása (lásd az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-303/04. R. sz., European Dynamics kontra Bizottság ügyben 2004. november 10-én hozott végzésének [EBHT 2004., II-3889. o.] 65. pontját, és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

122 Bár vagyoni kár csak kivételes körülmények között tekinthető helyrehozhatatlannak, vagy akár csak nehezen helyrehozhatónak, mivel e kár később vagyoni kártérítés tárgya lehet; az ideiglenes intézkedés indokolt akkor, ha látszik, hogy az intézkedés nélkül a felperes olyan helyzetbe kerülne, amely az alapeljárást lezáró ítélet meghozatala előtt veszélyeztetheti a létét (az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-181/02. R. sz., a Neue Erba Lautex kontra Bizottság ügyben 2002. december 3-án hozott végzésének [EBHT 2002., II-5081. o.] 84. pontja)

123 A súlyos és helyrehozhatatlan kárra hivatkozó felet terheli annak létezésének a bizonyítása (a Bíróság elnökének a C-278/00. R. sz., Görögország kontra Bizottság ügyben 2000. október 12-én hozott végzésének [EBHT 2000., I-8787. o.] 14. pontja).

A kár közvetlenségét nem kell teljes bizonyossággal megállapítani, és – különösen, ha a kár több tényező együttes bekövetkezésétől függ – elegendő, ha a kár megfelelő valószínűséggel előrelátható (a fenti 19. pontban hivatkozott Bizottság kontra Atlantic Container Line és társai ügyben hozott végzés 38. pontja, és az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-73/98. R. sz., Prayon-Rupel kontra Bizottság ügyben 1998. július 15-én hozott végzésének [EBHT 1998., I-2769. o.] 38. pontja].

124 Először is, ami a felperes által hivatkozott kár és a vitatott jogi aktus esetleges hatásai közötti okozati összefüggést illeti, emlékeztetni kell arra, hogy amint a fenti 54. pontban megállapításra került, a vitatott jogi aktus első ránézésre úgy tűnik, arra kötelezi a címzett tagállamokat, hogy megakadályozzák a felperes gépeinek a forgalomba hozatalát és forgalmazását a tagállamok területén, valamint kivonják a forgalomból a piacon jelenlévő gépeket, és hogy első ránézésre nemhogy nem hagyja meg a tagállamoknak a lehetőséget, hogy eljárjanak vagy ne járjanak el, hanem ellenkezőleg, arra kényszeríti őket, hogy meghatározott értelemben járjanak el.

125 Azon kár, amely bekövetkeztének a veszélyére a felperes hivatkozik, vagyis a vitatott jogi aktus által érintett gépei eladásainak a veszélyeztetése, és a hírnevének a megsértése, amely a forgalma egészét érintheti, ami csődhöz vezethet, következésképpen nem a nemzeti intézkedésekből ered, amelyek csak minden egyes tagállamban végrehajtják ezen aktust, hanem a tulajdonképpeni vitatott jogi aktusból, amely első ránézésre azt követeli meg, hogy ilyen intézkedéseket hozzanak.

126 Egyébként figyelmen kívül kell hagyni a Bizottság azon érvelését is, amelynek a lényege az arra való hivatkozás, hogy mindenesetre nem bizonyított, hogy a tagállamok ezidáig hoztak volna ilyen intézkedéseket.

127 Ugyanis, mivel az ideiglenes intézkedés iránti kérelem tárgya pontosan a tagállamok által hozott ilyen intézkedések elfogadásának megelőzése, feltételezve, hogy az ilyen ideiglenes intézkedések elrendelésének feltételei együttesen fennállnak, a vitatott jogi aktus felfüggesztésével nem lehet arra várni, hogy az említett intézkedéseket meghozzák.

128 Másodszor, meg kell állapítani, hogy a felperes által szolgáltatott adatok a teljes forgalmának, valamint különösen a préságazatbeli forgalmának 2000 és 2006 közötti fokozatos és jelentős csökkenéséről tanúskodnak. A 2004-es és 2006-os év által jelentett kivételek, és néhány országonkénti pontos eredmény nem tűnik úgy, hogy megkérdőjelezhetné e tendenciát. Meg kell állapítani, hogy e csökkenés 42%-os hét év alatt a teljes forgalomra vonatkozóan, és 70%-os csak a préságazatban.

129 A felperes által a passzíváira vonatkozóan előterjesztett adatok szintén azt mutatják, hogy a bankoknál jelentősen eladósodott, és ez az eladósodás több mint 2 600 000 euróra rúgott a 2005-ös év végén.

130 A felperes lényegében azt állítja, hogy a jelenlegi pénzügyi nehézségeinek a súlyosbodása végzetes lehetne számára. E súlyosbodás egyrészt a vitatott jogi aktus által érintett gépek forgalomba hozatalának és üzembe helyezésének a megtiltásából eredhet, másrészt pedig a kereskedelmi hírnevének és a gépei hírnevének a megsértéséből, ami ilyen tiltó intézkedésből eredhet, amely a forgalma egészét érintheti.

131 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a vitatott jogi aktus végrehajtása oda vezethet, hogy az összes tagállamban megakadályozza az e határozat által érintett géptípusok eladását. Ezért a pénzügyi helyzet ebből eredő jelentős súlyosbodása a préságazatra nézve megfelelő valószínűséggel bizonyítottnak látszik.

132 A felperes által a préságazatban megvalósított forgalom azonban jelenleg csak a teljes forgalma kevesebb, mint 20%-át teszi ki.

133 Meg kell vizsgálni ezért a felperesnek a kereskedelmi hírneve lehetséges megsértésére vonatkozó érvelése relevanciáját, amely sérelem a vitatott jogi aktusból eredhet, és amely azon következménnyel járhat, hogy a tevékenységei egészét éri.

134 Mindenekelőtt úgy kell tekinteni, hogy a valamely közbeszerzési szerződésből mellőzött vállalkozás hírnevének megsértésére vonatkozó, és azon feltevést elutasító ítélkezési gyakorlat, amely szerint az ilyen sérelem súlyos és helyrehozhatatlan kárnak minősül (az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-195/05. R. sz., Deloitte Business Advisory kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 20-án hozott végzésének [EBHT 2005., II-3485. o.] 126. pontja, és a fenti 121. pontban hivatkozott European Dynamics kontra Bizottság ügyben hozott végzés 82. pontja) nem tűnik relevánsnak ahhoz, hogy meg lehessen állapítani a hírnév olyan megsértését, mint amilyen a jelen esetben a felperest érheti. Azon tény ugyanis, hogy nem kapott meg egy közbeszerzési szerződést, nem hasonlítható ahhoz a tényhez, hogy a termékei egy részét a személyek egészségére és biztonságára veszélyeseknek minősítik.

135 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Bíróság elismerte azon vállalkozás hírneve megsértésének károkozó jellegét, amelynek a gépei CE megfelelőségi jelzéssel rendelkeznek, és amelynek a biztonsága a 98/37 irányelv szerinti bármely nemzeti tiltó intézkedés hiányában megkérdőjeleződik (lásd ebben az értelemben a Bíróságnak a C-470/03. sz., AGM-COS.MET ügyben 2007. április 17-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-2749. o.] 61–65. pontját).

136 A jelen esetben úgy kell tekinteni, hogy az olyan bizottsági határozat, amely első ránézésre arra hivatott, hogy az összes tagállamot a kereskedelmet korlátozó intézkedések – a jelen esetben az említett gépek forgalomba hozatalát és forgalmazását azon veszély miatt megtiltó intézkedések, amelyet e gépek a személyek egészségére és biztonságára jelentenek – meghozatalára kötelezze, sértheti az ezen gépeket gyártó vállalkozás hírnevét.

137 Ezért el kell ismerni az ilyen sérelem károkozó jellegét.

138 Azt a tényt is tekintetbe kell venni a jelen esetben, hogy a vitatott jogi aktus nem említi sem azt, hogy az eredeti nemzeti intézkedést, vagyis a 2001. június 27-i rendeletet a Conseil d'État megsemmisítette, sem azt, hogy e megsemmisítést követően a francia hatóságok semmilyen új intézkedést nem hoztak.

139 Figyelemmel a jelen eset sajátos körülményeire, és többek között azon tényre, hogy a felperes egy kisvállalkozás, amely korlátozott és sajátos termelőtevékenységet – hidraulikus présekből, valamint fémalkatrészek vágására és átfúrására használt ipari gépek gyártása – végez, úgy kell tekinteni, hogy jogilag megkövetelt módon bizonyított, hogy a bizonyos általa gyártott gépek biztonságát az összes tagállamban megkérdőjelező vitatott jogi aktus a termelése összességét tekintve veszélyeztetheti a hírnevét.

140 Ezért a Bizottság annak alátámasztására irányuló érvelése, hogy a felperes termelésének csak egy részét érintheti a vitatott jogi aktus, nem elfogadható.

141 Ezért meg kell vizsgálni, hogy egy ilyen kár a jelen esetben súlyos és nehezen helyrehozható-e a felperes esetében.

142 Először is, valamely vállalkozás kereskedelmi hírnevének és a termékei biztonsága hírének ilyen sérelme olyan kárt okozhat neki, amely a nehezen felmérhető jellege miatt nehezen hozható helyre.

143 Figyelemmel a jelen eset körülményeire és azon tényre, hogy a felperes korlátozott és sajátos termelőtevékenységet végez, az ilyen kár továbbá súlyosnak minősíthető akkor, ha ez a sérelem a vitatott jogi aktus tényénél fogva az összes tagállamban, és következésképpen azon összes piacon hatást gyakorolhat, ahol a felperes tevékenykedik, és nemcsak közülük az egyikre.

144 Másodszor, figyelembe véve egyrészt azon tényt, hogy kisvállalkozásról van szó, másrészt pedig a felperes aktuális pénzügyi helyzetét, a hírnevének ilyen sérelme helyrehozhatatlan következményekkel járhat a termelésére, mind a préságazatban, mind az egyéb olyan tevékenységi ágazataiban, amelyek szintén szerszámgépekre vonatkoznak, és következésképpen a teljes pénzügyi helyzetére. Következésképpen azon veszély, hogy hirtelen csődbe kényszerül, nem tisztán hipotetikusnak, hanem éppen ellenkezőleg, megfelelő valószínűséggel előreláthatónak tűnik.

145 Harmadszor, nem zárható ki, hogy a felperes – amint azt állítja – kártérítési kereseteknek tegye ki magát a vásárlói részéről, ha a 98/37 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének megfelelően azon gépeket, amelyeket tőle vásároltak, kivonnák a forgalomból. Azon tényen kívül, hogy az ilyen intézkedések veszélyeztethetik a felperes kereskedelmi hírnevét a vásárlóknál is, az ilyen keresetek nagy valószínűséggel a felperes pénzügyi helyzetét is súlyosbíthatják, következésképpen hozzájárulhatnak az általa hivatkozott súlyos és helyrehozhatatlan kár bekövetkezéséhez.

146 Figyelemmel a jelen eset sajátos körülményeire, úgy kell tekinteni – figyelemmel ezen tények összességére –, hogy a vitatott jogi aktus végrehajtása súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozhat a felperesnek, mivel a létét veszélyezteti, oly módon, hogy a kért intézkedések sürgőssége vitathatatlannak tűnik (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-44/98. R. II. sz., Emesa Sugar kontra Bizottság ügyben 1999. április 30-án hozott végzésének [EBHT 1999., II-1427. o.] 131. pontját).

147 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy azon sürgősséget, amelyre a felperes hivatkozhat, annál is inkább el kell ismernie az ideiglenes intézkedésről határozó bírónak, mivel – amint az a fenti 76-93. pontból kiderül – a felperes által előterjesztett ténybeli és jogi érvek különösen komolynak tűnnek (lásd ebben az értelemben a fenti 18. pontban hivatkozott Ausztria kontra Tanács ügyben hozott végzés 110. pontját, és az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-114/06. R. sz., Globe kontra Bizottság ügyben 2006. július 20-án hozott végzésének [EBHT 2006., II-2627. o.] 140. pontját).

148 Ilyen körülmények között a Bizottságnak a felperest fenyegető súlyos és helyrehozhatatlan kár létezésének vitatására irányuló egyéb érvei sem lehetnek helytállóak.

149 Először is figyelmen kívül kell hagyni a Bizottság azon kifogásait, amelyek szerint a felperes által szolgáltatott adatok nem teszik lehetővé a súlyos és helyrehozhatatlan kár veszélye létezésének a bizonyítását.

150 E tekintetben a Bizottság azon érvelése, amely szerint a kárt nem egészében véve, hanem kizárólag a vitatott jogi aktus által érintett gépekkel kapcsolatban kell értékelni, nem helytálló. A kereskedelmi hírnév megsértése ugyanis – amelynek a veszélye a felperesre nézve fennáll – a jelen esetben az összes eladását érintheti, és ezért nemcsak a préságazatot veszélyeztetheti, hanem az egész tevékenységét.

151 Egyébként nem lehet kifogásolni, hogy a felperes csak a múltra vonatkozóan, a jelen esetben 2000-től 2006-ig bezárólag szolgáltatott adatokat. Ezen adatok ugyanis lehetővé teszik az ideiglenes intézkedésről határozó bíró számára a felperes pénzügyi helyzete alakulásának értékelését, és az azon pénzügyi kockázatra vonatkozó állításai relevanciájának értékelését, amelyet azzal vállalna, ha a Bizottság határozata a

tagállamokban az említett gépek eladásait megtiltó intézkedéseken és az üzemben lévő gépek visszavonásán keresztül jelenne meg.

152 Továbbá, a vitatott jogi aktus által érintett gépek eladásaira az aktus elfogadását követően gyakorolt hatásra vonatkozó adatok hiányát nem lehet felróni a felperesnek, hiszen egyrészt tény, hogy a vitatott jogi aktust nem tették közzé a Hivatalos Lapban, és hogy ezért a vevői nem tudhatnak a létezéséről azelőtt, hogy a tagállamok azt nem hajtják végre, másrészt pedig az is bizonyított, hogy a tagállamok még nem hoztak intézkedéseket e célból.

153 Egyebekben a 2001. június 27-i rendelet Francia Köztársaság általi elfogadásából eredő kár kiszámítási módja megjelölése hiányának, úgy tűnik, nincs hatása annak értékelésére, hogy a sürgősség bizonyított-e a jelen kérelem keretében, mivel a 2000 és 2006 közötti esetleges kárának a felperes általi értékelése nem feltétel ahhoz, hogy a vitatott jogi aktus felfüggesztéséről döntsenek, e kérdés ugyanis a felperes által a francia hatóságok előtt indított kártérítési keresetre vonatkozik.

154 Végül, a felperes piaci részesedéseire vonatkozó tájékoztatás hiánya önmagában nem foszthatja meg a relevanciájától azon adatokat, amelyeket a pénzügyi helyzetére vonatkozóan szolgáltatott. Tekintettel ez utóbbi fokozatos súlyosbodására, és azon kockázatokra, amelyeket a termékei hírnevét sérthető határozat miatt vállal, az a tény, hogy a piaci részesedései jelentősek-e vagy nem a préságazatban, közömbösnek tűnik.

155 Másodszor, el kell utasítani a Bizottság azon érvelését, amely szerint, mivel a felperes nem indította meg gyorsabban az alapkeresetét az Elsőfokú Bíróság előtt, és nem

terjesztette gyorsabban a jelen kérelmet az ideiglenes intézkedésről határozó bíró elé, azt bizonyítja a magatartásával, hogy a sürgősségre vonatkozó feltételnek nem tesz eleget.

156 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy az alapkeresetet az EK 230. cikk ötödik bekezdésében előírt kéthónapos határidőn belül indította.

157 Meg kell állapítani továbbá, hogy nincs határidő előírva ideiglenes intézkedés iránti kérelemnek az ideiglenes intézkedésről határozó bíróhoz történő benyújtására.

158 Bár igaz, hogy az ideiglenes intézkedésről határozó bíró a sürgősségről történő döntéshozatal során az adott eset körülményeire tekintettel értékelheti az ideiglenes intézkedés iránti kérelem benyújtásának időpontját (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-288/02. R. sz., AIT kontra Bizottság ügyben 2003. július 9-én hozott végzésének [EBHT 2003., II-2885. o.] 17. pontját), meg kell állapítani, hogy az alapkeresetet a felperes 2006. december 6-án indította, míg a jelen kérelmet 2007. január 18-án vette nyilvántartásba a Hivatal. Az alapkereset és az ideiglenes intézkedés iránti kérelem közötti határidőt a jelen esetben nem lehet túl hosszúnak ítélni, és nem bizonyítja az említett kérelem sürgősségének hiányát.

159 Harmadszor, ilyen körülmények között a súlyos és helyrehozhatatlan kár megítélésének keretében nem kell a felperesnek a versenyhelyzete megsértésére vonatkozó állításairól dönteni, amelyeket mindenesetre csak nagyon másodlagos jelleggel hoz fel, és csak azon kiegészítő információk keretében, amelyeket a meghallgatást követően terjesztett az ideiglenes intézkedésről határozó bíró elé.

160 Következésképpen úgy kell vélni, hogy a jelen esetben a sürgősségre vonatkozó feltétel teljesül.

Az érdekek mérlegeléséről

161 A Bizottság lényegében azt állítja, hogy az érdekek mérlegelése során a mérleg nyelve a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem elutasítása felé billen, mivel azon közösségi érdeknek, hogy az egészség és biztonság egyenlő mértékű védelme biztosított legyen az összes tagállamban, mindenképpen meg kell előznie a felperes sajátos érdekét.

162 Ugyanakkor a vitatott jogi aktusnak a Bizottság szerint a munkavállalók egészsége és biztonsága védelmének biztosítása a tárgya, amelyeket a vitatott jogi aktus által érintett gépek veszélyeztetnének.

163 Meg kell azonban állapítani, hogy a Bizottság több mint öt évet fordított a vitatott jogi aktus meghozatalára, anélkül, hogy a munkavállalók egészsége és biztonsága, amelynek a biztosítása az ő feladata, gyorsabb eljárást indokolt volna a részéről.

164 Az egyetlen magyarázat, amelyet e tekintetben a meghallgatáson adni tudott, az az, hogy szükséges volt eljárást indítani, hogy szakértőt válasszon ki a felperes gépeinek megvizsgálására, és hogy e kiválasztási eljárás a vártnál hosszabb volt.

165 Egyrészt a Bizottság nem bizonyítja ezen állításokat. Másrészt kevéssé tűnik valószínűnek, hogy a Bizottságnak több mint öt évre van szüksége egy szakértő kiválasztásához, hogy megkapja az utóbbi jelentését, és hogy véleményt adjon egy olyan eljárás keretében, amelynek a tárgya védintézkedések meghozatala, ha a gépek veszélyeztethetik a személyek egészségét és biztonságát.

166 Ráadásul emlékeztetni kell arra, hogy csak miután a francia hatóságok kérték a Bizottságot, hogy adjon véleményt az általuk bejelentett intézkedésre vonatkozóan, annak érdekében, hogy védekezhessenek a francia bíróságok előtt indított eljárásban, hozta meg végül a Bizottság a vitatott jogi aktust.

167 Egyébként a Bizottság nem vitatta a felperes azon állításait, amelyek szerint semmilyen baleset nem történt a 2001. június 27-i rendelet elfogadása óta, és a francia hatóságok által e tekintetben elfogadott egyedüli intézkedéseket 2002-ben megsemmisítette a Conseil d'État, anélkül, hogy újabb intézkedéseket fogadtak volna el e megsemmisítést követően.

168 Végül figyelembe kell venni azon tényt, hogy a felperes által az első jogalap keretében a *fumus boni iuris* alátámasztására előterjesztett ténybeli és jogi érvek – tekintettel azon tényekre, amelyekkel az ideiglenes intézkedésről határozó bíró rendelkezik – komoly kétségeket teremtenek a vitatott jogi aktus jogszerűségét illetően.

169 Az érdekek mérlegelése során a mérleg nyelve ezért nem billenhet a végrehajtás felfüggesztése iránti intézkedés elutasítása felé, ahogyan azt a Bizottság kéri.

170 Következésképpen, mivel a vitatott jogi aktus végrehajtása felfüggesztése elrendelésének feltételei fennállnak, helyt kell adni a felperes kérelmének.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ELNÖKE

a következőképpen határozott:

1) **Elrendeli a francia hatóságok által egyes IMS márkájú mechanikus présekre vonatkozóan elfogadott tiltó intézkedésről szóló, 2006. szeptember 6-i C (2006) 3914 bizottsági vélemény végrehajtásának felfüggesztését az Elsőfokú Bíróságnak az ügy érdemében hozott határozatáig.**

2) **Az Elsőfokú Bíróság elnöke a költségekről jelenleg nem határoz.**

Luxembourg, 2007. június 7.

E. Coulon — hivatalvezető

B. Vesterdorf — elnök